

UDBLIK ANDERS LUND MADSEN, UDBLIKREDAKTØR, udblik@jp.dk

Den nye tid

Eventyrland: Til Folkemøde på Bornholm, hvor Danmark pludselig stod med muligheden for at blive et eventyr.

Jeg så den nye tid blive født i onsdags. Det var umiddelbart inden 09.45 om morgenen ud for gate 30 i Københavns Lufthavn i Kastrup, hvor mandskabet fra Flight QI617 bound for Rønne var i færd med at laste gods og passagerer i bugen af Cimber-Sterlings store Boeing 737. Ved et nærmest guddommeligt tilfælde var jeg den anden passager om bord, hvorfor jeg straks, til stewardessens diskrete mishag, indtog sæde 1A. Sæde 1A er som bekendt det fineste sæde i verden. Og jeg tænkte: Sikken en stor flyver til sådan en lille ø. 148 sæder og to jetmotorer mod de normale 64 i den sædvanlige, adstadige ATR 72-propelmaskine. Men jeg turde ikke spørge stewardessen, der ligesom stod og spærrede for sæderne 1D-1F med sin spinkle, men muskuløse krop, mens hun hele tiden fulgte mig med øjnene. Og straks efter væltede svaret ind ad døren.

Jeg har aldrig set så megen magt på så lille et areal. Ministre, embedsmænd, interesseorganisationer, oppositionspolitikere, fagforeninger, kunstnere og flere ministre endnu. Sæde 1C blev således taget af Jordemoderforeningen, mens mit nabosæde fik ære af billedhuggeren Jens Galschiøt.

»Når nu ingen andre gider sidde ved siden af dig«, som han så storsindet formulerede det.

Men det var ikke den nye tids fødsel endnu. Det var blot veerne. Fødslen stod integrationsminister Søren Pind for, da han stak hovedet ind i kabinen og brølede:

»Ha-ha! Hvor er Marlene Wind?»

Og så skreg hele QI617 af grin. For alle vidste jo, hvad vitsen gik ud på, for alle i hele den fordømte flyver kendte hinanden, og da den lettede planmæssigt kl. 09.45 og svingede majestætisk mod sydøst, tænkte jeg, at hvis denne flyver af en eller anden grund drattede ned, så ville Danmark som sådan blive et helt nyt land.

Men det gjorde den selvfølgelig ikke. Den nye tid landede til tiden i Rønne Lufthavn, og der opdagede jeg, hvorfor stewardessen havde bevogtet sæde 1D-1F så nidkært: Statsministeren havde siddet der og puttet sig ved vinduet hele vejen over,

gemt bort bag sine assistenter, og det blev næsten akavet, idet statsministeren jovialt rakte hånden ud for at hilse i samme øjeblik, som Jordemoderforeningen rejste sig for at give plads til Galschiøt, der dristigt forsøgte at nå hen til sin taske, som lå på hattehylden over sæderne 4D-4F, før nogen af de andre havde nået at rejse sig, og resultatet var en smule rodet, selv om meningen var klar nok. Statsministeren har altid været en gentleman, og ingen skal sige, at han glemmer en gammel ven. Og jeg blev sørme helt bevæget og tænkte:

Vi skal allesammen være venner nu. Vi skal lægge striden bag os og opdage, at vi kun har ét liv, og endelig har vi chancen for at gøre det hele rigtigt. I Sverige har de holdt folkemøder i masser af år ude på Gotland, og det land kører fremragende. Nu har Bornholm fået den brillante idé at kopiere svenskerne idé, og dette flylæs af magt og indflydelse er første skridt i et fantastisk nyt eventyr, hvor visioner, ideer og indfald vil lege som børn i brændingen, mens solen daler over Østersøen. Det er slut med de forudsigelige argumenter og auto-

matreaktionerne. Slut med at råbe ad hinanden. Slut med de gustne overlæg og alle særinteresserne. Nu begynder fremtiden! Vi er fem en halv million mennesker, ikke flere end at vi dybest set kender hinanden hele bundtet, og takket være Folkemødet vil vi omsider række hånden ud mod hinanden og opdage, at vi er afhængige af hinanden og vil det samme alle sammen. Og når vi opdager det, er det intet som kan stoppe os. Så er vi uovervindelige. Danmark kan være reddet. Virkelig.

Tænkte jeg. Og jeg tænker ikke så hurtigt, så jeg var helt nede på landingsbanen, før jeg var færdig, og der stod statsministeren – den kammerat – for at gentage håndtrykket i god ro og orden samt i fri luft, og nu blev det nærmest mærkeligt, for ved en sølsom fejl glemte Jordemoderforeningen samtidig at åbne øjnene, og da hun gik lige ved siden af mig, gik hun durk ind i vort lands leder med en sådan kraft, at han et kort sekund vaklede og var ved at vælte der på asfalten fra landets eneste statsejede landingsbane.

»Uh!« udbød Galschiøt og fægtede med armene, men heldigvis genvandt statsministeren balancen, og episoden sluttede i hjertelig latter, iblandet motorstøj og sandsynligvis også Søren Pind et eller andet sted. Men jeg var underligt urolig nu, for alt det nye virkede pludselig en lille smule for nyt, hvis

De forstår. Lidt ligesom dengang man var lille, og ens far blev fuld nytårsaften, og det var skideskæg i starten, men så begyndte han at fortælle sjofle vittigheder, og så var det pludselig lidt for sjovt. Hele vejen i bilen op til Allinge sad jeg med de skrækkeligste fantasiforestillinger, og jeg turde næsten ikke stige ud deroppe. Men så så jeg en dame gå forbi på molen med en lille glad legetøjsvindmølle fra Dansk Folkeparti. Og bag hende lå Galschiøts fiskekutter med 70 flygtningeskulpturer i bronze ved siden af de konservatives festligt udsmykkede partiskonnert. Og jeg tænkte:

Alt er ved det gamle. Alle opfører sig, som de plejer. De har bare flyttet cirkus til Bornholm i et par dage. Pyha.

Og ganske rigtigt. I de følgende dage var der ingen chokerende overraskelser. Det mest opsigtsvækkende var snobberne Rasmus Botoft og Martin Buch, der fik Pia Kjærsgaard til at hyle af grin ved at hævde, at hun havde været hjemmehjælper hjemme hos Martin. Og det klædte virkelig Pia Kjærsgaard at hyle af grin. Ellers var alt, som det plejer. Alle sagde det samme, som de plejer. Alle gjorde det samme, som de plejer. Ingen flyttede sig en eneste millimeter. Og Danmark blev ikke reddet i denne omgang.

Og misforstå mig ikke: Det er godt, at det var sådan. Første gang er altid den sværeste, og hvis alle var sprunget ud allerede nu, ville det hele måske være endt i noget frygtelig rod. Denne gang var Folkemødet bare en øvelse for at gøre alle parter trygge ved formen. Til næste år tager vi skridtet og springer ud fra den høje vippe. Og så redder vi virkelig Danmark.

Hvis vi tør. Og det gør vi.

Det lignede en ny tids fødsel, men pludselig var alt ved det gamle. Cirkus fik blot en ny manege.

Foto: Jacob Ehrbahn

UGEN IFØLGE MADSEN

FEM, DER TOPPER

1. Ahmed Mohamud

Sprang ud som homoseksuel muslim hos Puk Elgaard i Aftenshowet, efter at have været i Indblik. Det er modigt på så mange planer, at Ahmed kan læne sig tilbage og bare nyde resten af turen.

2. Poul Jørgensen

Jeg savner ham, og så jeg så gamle TV-Aviser på YouTube. Og så savnede jeg ham endnu mere. Poul, for pokker.

3. 134 timers direkte tv fra Norge

Programmet begyndte i torsdags og slutter først på onsdag, og vi ser hele turen fra Bergen til Kirkenes fra søsiden. Jeg ELSKER det land!

4. Kristian Hansen

Tillykke med de 40 år i Vorbasse-Hejnsvig Sparekasse. Og ikke én eneste sygedag. Den slags mennesker laves bare ikke længere.

5. Marlene Wind

Tillykke med de seks dage i medierne. Jeg fik aldrig fat i, hvad det handlede om. Men det betød vist heller ikke så meget.

Gamle TV-Aviser med Poul Jørgensen. Så bliver det ikke meget bedre. Kom tilbage, Poul. Vi savner dig.

FEM, DER FLOPPER

1. George Papandreou

Det er ikke kun hans skyld. Hans far var jo også statsminister i Grækenland. Og hans farfar var ved grød også statsminister i Grækenland! Så måske det er bare på tide at Papandreouerne hummer sig.

2. Istid i 2013

Det har vi slet ikke tid til. Jeg fylder for eksempel 50 år i 2013, og hvordan skal jeg bespise 70 gæster ude i haven, hvis der ligger to kilometer is og sne oven på græsset?

3. Margrethe i USA

Hvorfor?

4. Al Qaida

Terrornetværket spiller skuffende ved at trække Ayman al-Zawahiri op af hatten i en tid, hvor hele branchen er i tilbagegang. Den vamløse egypter kan næppe føre den meningsløse vold overbevisende videre ind i det 21. århundrede.

5. Margrethe Vestager

Nu har du klippet håret igen?!?!